

Hồi 71

Thiên Võng Nan Đào

Trong phút chốc... kẻ trước người sau đã vượt qua một đoạn đường hơn mười dặm.

Sau khi vượt qua một cụm rừng thưa đến một khoảng đất trống bằng phẳng, bóng đèn vụt đứng lại đưa tay kéo miếng the đen che mặt, đoạn cất tiếng cười lên sảng sặc:

- Văn Tử Lăng, nhà ngươi chắc không quên ta chứ?

Thoạt nhìn gương mặt biến dạng của U Minh Giáo Chủ, Văn Tử Lăng bất giác bồi hồi cảm khái. Mắt, mũi, tai môi của bà ta đều biến mất cả chỉ còn lại một gương mặt quỷ quái đáng sợ.

Vụt hồi tưởng lại lần đầu tiên gặp bà nơi Hiệp Lễ Mật Cung, nhớ đến gương mặt duyên dáng đẹp đẽ của bà ta mà chàng không khỏi bần khoản tắc dạ.

Chàng chưa kịp trả lời, thì U Minh Giáo Chủ lại nói tiếp:

- Đây là địa điểm lý tưởng nhất để cho chúng ta quyết định một trận chiến đấu công bình... Hai bên đều không có người trợ chiến, dù cho họ có đến kịp đi nữa, thì trận thư hùng của chúng ta cũng đã đến hồi kết cuộc.

Bà gần giọng rồi tiếp:

- Nhà ngươi hãy nhớ kỹ! Mỗi một vết tàn phá trên gương mặt của bốn tòa, nhà ngươi phải trả bằng một giá gấp mười lần mới tương xứng đấy né...!

Đưa mắt nhìn quanh địa thế, Văn Tử Lăng điềm nhiên đáp:

- Đêm nay... tại địa điểm này, chúng mình quyết định một mất một còn, tức nhiên bà sẽ không còn một lý do gì mà giữ mãi những việc bí mật năm xưa. Chắc chắn rằng bà sẽ vui lòng để trả lời những câu hỏi mà tại hạ đã thắc mắc từ bao nhiêu năm tháng...!

U Minh Giáo Chủ thần nhiên đáp:

- Được...! Trong phạm vi hiểu biết của bốn tòa, bốn tòa nhất định sẽ không ngần ngại trình bày tất cả cho ngươi rõ, để nhà ngươi thỏa mãn trước khi về châu Diêm chúa.

Văn Tử Lăng gần từng tiếng:

- Chính bà là kẻ chủ mưu của vụ ám sát toàn gia Văn Gia Bảo năm năm về trước phải không...?

U Minh Giáo Chủ điềm nhiên gạt đầu:

- Phải...! Chính bốn tòa đấy...!

Tử Lăng trầm giọng tiếp:

- Hừ...! Bà đã si loạn một cách mê mết ân sư của tại hạ, vì một nguyên do nào thúc đẩy, bà lại nỡ xuống tay hạ sát cả gia đình của người mà chẳng chút đau lòng xót dạ...?

Vụt nhớ lại chuyện xưa, U Minh Giáo Chủ bất chợt buông tiếng thở dài...

- Đây là một chuyện vạn bất đắc dĩ, chứ bốn tòa nào đâu có lòng dạ ấy. Sau cái chết của Thanh Quân, đằng đẳng hàng chục năm trời, bốn tòa đã phí biết bao là tâm tư, dùng đủ mọi cách để mua chuộc sự hồi tâm của Văn Tín Hùng.. Nhưng hồi ơi...! Trái tim sắt đá của chàng tuyệt nhiên không rung động, ngược lại... sự phản cảm của chàng đối với bốn tòa càng ngày lại càng gia trọng hơn, có lẽ vì chàng đã biết được một sự bí mật...

- Chắc là cái chết thê thảm của Túy Tâm Tiền Tử chứ gì...?

- Phải đấy...! Chàng hiểu rõ được sự giả chết của Thanh Quân, tấm lòng trong trắng của nàng và cho rằng chính bốn tòa đã hãm hại Thanh Quân trong khi nàng chết giả.

Tử Lăng đau đớn trầm giọng:

- Hừ...! Thế ra bà đã thú nhận là chính bà đã xuống tay hạ sát người em ruột thân yêu của mình rồi kia mà...!

U Minh Giáo Chủ buồn bã đáp:

- Có thể cho rằng thừa nhận, và cũng có thể là phủ nhận!

Tử Lăng ngạc nhiên kêu lên:

- Ô...! Lời nói của bà là có dụng ý gì...?

U Minh Giáo Chủ thở dài:

- Lúc bấy giờ, vì một phút cuồng vọng, thực ra bốn tòa đã có ý định giết thác Thanh Quân, vì... chỉ có biện pháp hay nhất là nàng chết đi, bốn tòa có thể hoàn toàn chiếm được trái tim của Văn Tín Hùng, và đây là một cơ hội nghìn năm một thuở... lẽ đương nhiên bốn

tòa đâu có thể bỏ qua... Nhưng... trước khi dự định thi hành, thì đã có một kẻ khác ra tay trước mất rồi...!

- Ô...! Lạ nhỉ...! Thế ra bà có biết kẻ nào đã nhúng tay vào việc ấy không...?

U Minh Giáo Chủ lắc đầu thở dài:

- Chuyện ấy thực khó biết được, nhưng... theo sự ước đoán của bốn tòa thì chính bọn Chưởng Môn của Bát Đại Môn Phái đã nhúng tay vào việc ấy... vì... khi bốn tòa nghe tin đến nơi, thì tất cả Chưởng Môn của Bát Đại Môn Phái đã có mặt đầy đủ cả rồi... và chính họ đã là những người hầu cận không rời nửa bước bên thi thể của Thanh Quân trong những ngày họ lo liệu tang lễ...

Tử Lăng nheo mày suy nghĩ giây lâu, rồi hỏi tiếp:

- Còn những tên hung thủ của Văn Gia Bảo hiện tại lẫn tránh ở đâu...?

U Minh Giáo Chủ trầm ngâm đáp:

- Toán người ấy, sau trận đụng độ nơi Hiệp Lê Mật Cung, đã thác dưới tay của bọn Liên Tâm Sư Thái cả rồi, và hiện tại chỉ còn có một kẻ chủ mưu, chính là người đang đứng trước mặt của nhà ngươi đây.

Như nhớ đến việc xưa, U Minh Giáo Chủ chậm rãi tiếp:

- Bốn tòa đã yêu cầu Văn Tín Hùng một lần cuối cùng, dù rằng chẳng khúng cùng kẻ xấu số này thành trăm năm phu phụ, tối thiểu cũng đừng kết tội bốn tòa là người giết Thanh Quân. Nhưng chàng đã không thừa nhận sự vô tội của bốn tòa, lại còn tuyên bố sẽ hiệu triệu tất cả giới võ lâm, hiệp lực để đối phó với người mà chàng đã cho rằng đã giết thác đứa em mình. Vì lý do ấy, nên sát khí của bốn tòa mới bùng bùng nổi dậy, trong lúc không dẫn được con nóng giận, và thâm kích mới xảy ra đến mức độ không còn thu xếp được nữa.

- Còn di hài của Túy Tâm Tiên Tử hiện tại bà đã đem cất giấu ở đâu...?

U Minh Giáo Chủ trầm ngâm giây lát rồi tiếp:

- Chữ tình đã làm cho cốt nhục tương tàn, nhưng dù sao đi nữa, Thanh Quân vẫn là em ruột của bốn tòa, cho nên sau khi nàng chết đi, mối tình của bốn tòa và Văn Tín Hùng cũng chết mất từ đấy. Hối hận, đau thương đã giày vò bốn tòa chẳng biết bao năm tháng. Sợ có kẻ lạ lên đến khuấy phá, cho nên bốn tòa đem bộ cốt hài của nàng cải táng địa điểm mới cũng ở trong mộ huyết cũ, nhưng được dời tiến một trượng năm thước nằm giữa hai hàng tượng đá.

U Minh Giáo Chủ chợt buông tiếng thở dài não ruột, đoạn lạnh nhạt tiếp:

- Lòng của bốn tòa đã bắt đầu nguội lạnh sau cái chết của Văn Tín Hùng, từ đấy tất cả những sự việc trên trần này đối với bốn tòa đều trở thành vô nghĩa... Cầm hồn, oán ghét đã nung nấu tâm hồn của bốn tòa thành một con người cực kỳ lạnh nhạt. Bốn tòa muốn trở thành một kẻ độc tôn có một uy quyền có một không hai trong thiên hạ. Mọi mệnh lệnh của bốn tòa phán ra, tất cả phải tuân theo răm rắp, nếu cãi lệnh, bốn tòa sẽ cho giết ngay tức khắc. Nghĩ cũng lạ, bốn tòa thích thú chém giết ngay từ đấy. Cầm hồn nhân loại ư? Bốn tòa cũng chẳng hiểu, và cũng chẳng cần biết đến nữa. Sự bành trướng mạnh mẽ và uy thế của U Minh Giáo càng ngày càng tăng tiến một cách hết sức mau lẹ, một phần cũng ở công lực của bản thân và sự trợ lực của bà mẹ ruột. Cho đến một ngày, cuộc diện đảo lộn vì sự có mặt của nhà người ở chốn giang hồ... Giờ đây... ta đã mất tất cả... Đứa em gái thân yêu độc nhất trên trần, người tình muôn thuở, cho đến mẫu thân yêu quý của ta. Hừ...! Hiệp Lê Mật Cung, Tổng Đàn kiên cố nhất của ta đã tan nát và việc quan trọng nhất là dung nhan kiều diễm của ta cũng bị nhà người hủy hoại mất rồi... Lúc xuân thời... biết bao bậc hào hoa phong nhã đã quỳ lạy dưới chân ta, chỉ mong ta để mắt xanh đến, nhưng... ta đã khinh rẻ và xem thường họ, cho đến một ngày... ngẫu nhiên gặp được Văn Tín Hùng, thì tất cả thể xác lẫn linh hồn ta đều bị chàng thu sạch...! Hỡi ơi...! Con tạo quá trớ trêu... Thanh Quân đã đến trước ta... và tất cả những tội ác xảy ra đều bắt nguồn từ đấy...

U Minh Giáo Chủ nghiêng chặt hai hàm răng kêu lên ken két rồi trầm giọng tiếp:

- Bốn tòa đã trút hết nỗi lòng cho nhà người hiểu rõ, để khỏi thắc mắc trước khi bước sang bên kia thế giới. Giờ đây... nhà người đã thỏa mãn rồi chứ...?

Tử Lãng cũng lạnh nhạt thốt:

- Nợ máu lẽ đương nhiên phải trả bằng máu, hôm nay bà nhất định phải thác để đền bù vào những tội ác của bà đã gây ra.

Nói xong, chàng liền vung chưởng tấn công...

Đây là cuộc đụng độ thứ ba, cho nên những ngón đòn bí hiểm của song phương, cả hai đều quen thuộc cả, cho nên những miếng lừa gạt của Tử Lãng không còn tác dụng nữa. Chỉ còn một phương pháp duy nhất là tận dụng tất cả nội lực trong người ra để choảng nhau.

Thành thực mà luận, nội lực tiềm tàng sẵn trong cơ thể của U Minh Giáo Chủ vượt hơn Tử Lãng nhiều bậc. Biết được chỗ yếu của đối phương, bụng bà mừng thầm, kinh lực trong chưởng tâm bà không ngừng đẩy mạnh ra ào ạt áp đảo Tử Lãng.

Mối thù hận đang nung nấu trong tâm, Tử Lãng không quản ngại chấp nhận một cuộc giao đấu chênh lệch về lực lượng. Chàng chỉ còn thời giờ để dốc cả toàn lực lên song chưởng

đẩy mạnh ra, để ngăn chặn kinh lực khủng khiếp của đối phương không ngừng đè bẹp vào người chàng.

Nhưng... nếu cứ sử dụng liên tiếp tất cả kinh lực của nội tâm như thế này mãi, để ngăn chống với một kinh lực hùng hậu có thừa của đối phương, thì không bao lâu tâm mạch của chàng sẽ đứt vì kiệt lực...

Dù sao đi nữa, với một địch thủ hiện tại, tình thế đâu cho phép chàng còn có một biện pháp nào khác... nếu hờ tay ra là kinh lực của U Minh Giáo Chủ sẽ quật chàng chết ngay tức khắc.

Ác hại thay... áp lực chuồng tâm của U Minh Giáo Chủ càng lúc càng tăng, trong khi ấy nội lực của Tử Lăng trong phút chốc đã kiệt dần...

Bộ tấn của chàng không được vững nữa và đôi chân bắt đầu rung động, đầu choáng váng và mắt chàng hoa lên... Chàng có cảm giác như có một quả núi sắp sửa đè bẹp xuống. Tất cả cử chỉ ấy đã lọt vào chiếc mắt sắc bén của U Minh Giáo Chủ, bà âm hiểm mỉm cười rồi tiếp tục gia tăng áp lực vào song chuồng một cách ráo riết hơn.

Tử Lăng đau đớn nhủ thầm:

"Nếu ta chịu đựng không nổi mà ngã gục xuống thế này chẳng là cô phụ tất cả tấm lòng kỳ thác của giới võ lâm hay sao? Không...! Không...! Văn Tử Lăng này không thể chết một cách dễ dàng như thế được...! Ta phải sống... sống để phục thù, sống để rửa hận...!"

Nhưng... đôi chân của chàng không còn chịu đựng nổi sức ép nghìn cân của kinh lực địch nữa. Giờ ngã gục xuống của chàng sắp điểm, dường như một tòa núi đá sắp sửa đổ ập xuống mình chàng.

Bỗng nhiên...

Từ đáy tiềm thức thông minh thiên phú của chàng, thành linh lóe ra một tia hy vọng.

Chàng không ngần ngại nghiêng mạnh hai hàm răng.

"Bụp..."

Hai chiếc răng nanh bị chàng nghiêng mạnh, cắn rơi ra khỏi hàm.

Dựa vào kinh lực của đầu lưỡi, Văn Tử Lăng há mồm ra, bắn mạnh hai chiếc răng, thay thế cho hai viên ám khí bay thẳng vào chiếc mắt còn lại của U Minh Giáo Chủ.

Tuy là một mưu chước đặc biệt của sự liều lĩnh táo bạo, nhưng nếu hai chiếc răng của Văn Tử Lăng trúng ngay đích, chắc chắn là U Minh Giáo Chủ sẽ đui mù tức khắc.

Bị một cảm giác sợ hãi của một viễn tượng suốt đời sống trong cảnh mù lòa ám ảnh, nên U Minh Giáo Chủ giật mình nghiêng đầu né tránh, và chỉ có một sơ hở nghìn năm một thuở ấy mà Văn Tử Lăng mới có cơ hội vận dụng toàn lực đẩy mạnh U Minh Giáo Chủ nghiêng hẳn về phía sau, và chàng mới thừa cơ rút được hữu chưởng ra, thuận tay phóng thẳng vào đầu bà ta một đạo chỉ phong thần tốc.

U Minh Giáo Chủ vừa nghiêng đầu né tránh thì một luồng Đàn Chỉ Thần Thông thứ hai của Tử Lăng lại như điện xẹt, nhắm mặt bà ta lao vút tới.

U Minh Giáo Chủ chỉ kêu lên một tiếng "ôi chao...!" Má bên trái của bà bị chỉ phong xuyên thấu ra sau cổ, máu tươi phun vọt ra như xối...

Vết thương tuy đau, nhưng không nguy đến tánh mạng, càng làm cho cơn giận của U Minh Giáo Chủ bốc lên tột độ. Bà gầm lên rồi đưa cả mười ngón tay ra, vận cả toàn lực nhắm Tử Lăng vồ chụp xuống...

Sau khi phí sức quá nhiều vì dốc cả kinh lực ra chống đỡ, lần này khí lực của Tử Lăng đã kiệt hẳn. Chàng không còn một phương pháp nào hơn, đành nhắm mắt chờ đợi thần chết đến rước.

Trong giây phút ấy, tánh mạng chàng như chỉ mảnh treo chuông, thì thành linh... một bóng đen từ xa bay vút tới, liền tiếp phóng ra một lượt ba chưởng vào người U Minh Giáo Chủ.

Bất thần bị kẻ lạ với công lực cao siêu đột kích, U Minh Giáo Chủ cả kinh thu hồi kinh lực đang phóng ra đàn áp Tử Lăng, hướng về kẻ lạ.

Giật mình quay lại, Tử Lăng vật giác mừng rỡ ú lên. Thì ra kẻ vừa đến lại là Thái Thượng Giáo Chủ Tiết Hoa Diễm.

Cuộc va chạm dữ dội làm U Minh Giáo Chủ chồn tay bước thối vài bước. Nhận ra Thái Thượng Giáo Chủ liền thở phào và gần giọng thốt:

- Mẫu thân...! Mẹ không nên làm thế...!

Tiết Hoa Diễm chưa chát cười gần:

- Nghịch nữ...! Hôm nay ta đến kết liễu cuộc đời tàn bạo của ngươi đây!

U Minh Giáo Chủ điềm nhiên thốt:

- Võ công của con tuy xuất xứ nhờ ở sự truyền thụ của mẹ, nhưng mẹ phải biết rằng hiện tại mẹ không phải là đối thủ của con đâu...

Tiết Hoa Diễm cười gằn đáp:

- Người nói rất đúng... nhưng... hôm nay ta thề quyết sẽ cùng người mất còn một trận.

U Minh Giáo Chủ vội đưa tay chỉ Tử Lăng và gào to:

- Không được...! Dù sao bốn tòa phải hạ xong tên tiểu tử này, rồi mẹ con mình mới nó chuyện sau!

Tiết Hoa Diễm lạnh nhạt ngắt lời:

- Chớ phí lời vô ích, nghịch nữ... người phải thác để đền những tội ác mà người đã gây ra.

Nói xong bà liền giương chỉ nhắm đũa con gái của bà phóng thẳng tới...

U Minh Giáo Chủ nổi nóng gào to:

- Hừ...! Bốn tòa đã vị nể bà quá nhiều, nếu có xảy ra việc gì, xin đừng oán trách bốn tòa độc ác nhé...

Nói xong, bà nhanh nhẹn phóng ra một đạo chỉ phong đương đầu nghênh đỡ.

Cuộc ác chiến bắt đầu sôi động kịch liệt.

Đứng khoanh tay ngoài vòng chiến quan sát trận đấu ác liệt của hai mẹ con U Minh Giáo Chủ, Tử Lăng thầm lo ngại cho số phận của bà Tiết Hoa Diễm, dù rằng trước kia đối với chàng, bà là kẻ thù nghịch, nhưng hiện tại bà đã đứng về một hàng ngũ với chàng.

Còn đang phân vân, thì đột nhiên từ tay áo của Tiết Hoa Diễm, một vật trắng nhỏ bay vụt về phía chàng. Ngỡ là ám khí, chàng đưa tay lên bắt lấy. Nhìn kỹ lại thì ra đấy là hoàn thuốc đen được bọc bằng sáp trắng.

Một ý niệm vụt thoáng qua óc Tử Lăng. Có lẽ đây là hoàn Thi Độc...

Chưa hiểu Thái Thượng Giáo Chủ có ý định gì, chàng bèn giữ hoàn thuốc nơi tay và chờ đợi.

Cuộc chiến đấu kéo dài và khí thế của Tiết Hoa Diễm xem ra sa sút rõ rệt...

U Minh Giáo Chủ ngạo mạn cười to:

- Nếu mẹ sớm biết tự lượng sức mình, thì nên biết điều tự sát, còn hơn để lát nữa sẽ chết không toàn thân...

Thái Thượng Giáo Chủ gầm to:

- Nghịch nữ...! Già này sẽ cho ngươi biến thành một vũng nước đen hôi thúi... cho mà xem.

Lời nói của bà Tiết Hoa Diễm làm Văn Tử Lăng như sục tỉnh. Thân hình cứng như sắt thép của U Minh Giáo Chủ, với những môn võ công thông thường đâu có phương pháp nào hại nổi bà ta. Bộ phận nơi đầu của bà ta tương đối yếu kém hơn, nhưng đã liên tiếp ba bốn chiêu Đàn Chỉ Thần Thông rồi, mặc dù bị thương chứ nội lực tiềm tàng trong cơ thể của bà ta vẫn còn nguyên vẹn, và để gì tạo nên một cơ hội khác để đánh trúng vào yếu điểm ấy nữa.

Chỉ còn một phương pháp hay nhất là làm sao nhét vào mồm bà ta một viên Thi Độc hoàn, mà Thái Thượng Giáo Chủ đã có ý thức giao cho chàng tự nãy giờ...

Như đặc chí, U Minh Giáo Chủ ngạo mạn cười lên ha hả:

- Thôi bà mẹ đáng thương của tôi ơi...! Sự thảm bại đã sắp đến nơi mà bà còn có những lời mơ mộng hảo huyền, tôi chỉ e ngại cho bà...

Nhanh như chớp... viên Thi Độc hoàn đã được Văn Tử Lăng bất thành linh dùng Đàn Chỉ Thần Thông đẩy vọt vào chiếc mồm không môi của bà, đang vô tình há toác ra để tiếp chuyện, và viên độc dược có một sự phá hoại độc nhất vô nhị trên trần ấy đã nhẹ nhàng chui qua cổ họng và chạy tọt vào bụng của bà.

Không phản ứng kịp với hành động quá nhanh ấy, U Minh Giáo Chủ hải hùng giương chiếc mắt còn lại, tuyệt vọng nhìn bà Tiết Hoa Diễm kêu lên:

- Trời hỡi...! Mẫu thân...! Mẹ đã giết con...!

Nói đến đây... thân hình U Minh Giáo Chủ vụt bắn vọt lên không... và cũng giống hết như bao lần mà Tử Lăng đã từng chứng kiến qua cảnh phá hoại khủng khiếp của Thi Độc... Cơ thể của U Minh Giáo Chủ sau khi rơi xuống mặt đất, giãy lên đành đạch... co rút dần lại, và trong giây lát... tạo biến thành một vũng nước hôi thúi... đen ngòm...

Nhìn vũng nước trước mặt, Thái Thượng Giáo Chủ Tiết Hoa Diễm ngây người như pho tượng gỗ. Bà tần ngần đứng lặng như một kẻ mất hồn.

Văn Tử Lăng chậm rãi bước đến bên bà, cất tiếng gọi

- Lão tiền bối...!

Chợt nghe tiếng Tử Lăng, bà giật mình quay lại gần giọng gắt to:

- Nhà ngươi sao chưa chịu rời khỏi nơi đây...? Còn chờ đợi gì nữa...?

Văn Tử Lăng ấp úng thốt:

- Lão... lão tiền bối cũng nên rời khỏi vùng này, trời đã gần sáng rồi...!

Thình lình...

Thái Thượng Giáo Chủ đột nhiên cất tiếng cười lên sảng sặc:

- Hà... Hà...! Ta...! Ta... hiện giờ mà còn nghĩ đến việc rời khỏi nơi đây nữa à...? Hừ...! Ta đã phụ bạc Giang Nam Hạt, phá hoại cuộc đời của Lãnh Tâm Thần Ni, đối xử không tròn với lão Nam Cung Minh, gây sóng gió cho cuộc đời của nhị nữ Giang Thanh Quân... và...

Bà đưa tay chỉ vào vũng nước đen ngòm trước mặt.

- Và đã có lỗi với cả đứa con gái lớn Giang Mỹ Quân này...

Vấn Tử Lăng vội vã cải chính:

- Ô...! Tất cả tội ác đều do bà ta gây ra cả kia mà...!

Thái Thượng Giáo Chủ gượng cười chua chát:

- Nhưng... lỗi ấy tại ta mà ra cả... Nếu ta chẳng phụ rẫy lão Giang Nam Hạt, chẳng có sự nuông chiều quá đáng Mỹ Quân và ruồng rẫy Thanh Quân, chẳng chú trọng ở tự giáo huấn, để cho Mỹ Quân vì quá được tăng tiu mà hư thân mất nết... thì đâu có xảy ra có sự như ngày hôm nay...!

Bà nói xong mấy lời, vừa buông tiếng thở dài, thì... đột nhiên thân hình bà vụt rung lên, rồi thình lình ngã nhào xuống mặt đất...!

- o O o -